

Recept na štěstí

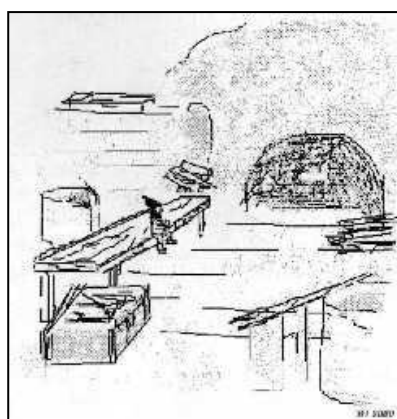
Pohádka, nebo pověst, kdož ví? Ve všech nacházíme lidovou moudrost. Na Vimpersku žil v dávných časech velmi zručný sklář. Vyučil se v malé pravětínské huti. Jmenoval se Petr, lidé mu začali říkat šťastný Petr. Bylo věru proč. Dílo se mu dařilo, se ženou vychovali pěkný houfec dětí. Ponejvíc bylo chlapců a ti zůstali při tátově řemesle. To se pak dědilo po celá pokolení.

Z toho rodu byl také sotva třináctiletý sklářský pomocník v Janouškově huti. Slýchal od lidí, že prý v jeho rodině je nějaké tajemství, proč se jim tak daří. O ničem takovém nevěděl a maminka ho odbyla úsměvem:

“Ale synku, lidé toho napovídají, snad bys něčemu takovému nevěřil?” Jen hezky zůstávej v poslušnosti a bázni boží, vyhýbej se nepravostem a bude dobře”.

Jenže Kašpar chtěl to tajemství mermomocí vypátrat.

Jednou se schoval v huti přes noc, nevidí-li tam sklářského skřítku. Únavou a pro příjemné teplo však brzy usnul. Ale zůstával přes noc stále častěji. Šalíři, co přikládali a opatrovali pec, mu o skřítkovi vyprávěli všelicos, ale nikdo z nich ho nikdy ani koutkem oka nezahlédl. A tak Kašpar dospěl, odmala uvykl poctivé a dobré práci, až byl povýšen mezi foukače. Stával na verštatě, píšťalou nabíral medově zlaté tekoucí sklo a foukal baňky, sklenice i láhve. V huti se pracovalo stále, nemohly se držet žádné soboty a neděle. Jen když se čekalo na novou tavbu, kromě topičů měli skláři den, dva oddechu. Jednou zas zůstal Kašpar Petřů v huti přes noc a vzal službu u pece za Jakuba Strunku, co měla jeho žena právě čas porodu. Kašpar přikládal, dobře pec opatroval a přes tmavé sklo se občas díval, jak surovina na pánvi pozvolna mění barvu. Když odvrátil oči od plamenů, uviděl zčistajasna na lavici sedět pidi-mužička, co mu uzobává svačinu. Pousmál se a povídá:

“Hele, ty trpajzlíčku, vem si chleba co chceš, ale jestli-pak ty znáš recept na štěstí?”

Skřítek přitakal. Že mu pomůže, ale nejdřív by Kašpar musel udělat takové dílo, co by překonalo všechno, co doposavad odvedl. Kašpar se zase usmál, možná, že mu jen z horka oči a uši švindlují, však se ten malý mužiček hned rozplynul jak pára na kadlubem.

Mladý sklář si příhodu nechal pro sebe, beztak by se mu vysmáli. Ale zkusit to chtěl. Vybíral dlouho sám dříví a páčil ho na popel, z toho nechal udělat potaš a spolu s křemelnou drtí, sodou a jinými přísadami připravili surový skelný kmen. Kašpar i při tavbě všelijak pomáhal, vybíral nejtěžší i nejtvrďší polena, aby pec měla brzy potřebný žár. Až konečně po dnech dřiny mohl poprvé nabrat na píšťalu, foukat a točit, kleštěmi a ve formách to žhavé zlato tvarovat, podle potřeby v kadlubu smá-

čet a ochlazovat. Teprve pozdě v noci práci dokončil. Měl před sebou dvanáct sklenic, pohárů a číší, každý kousek jiný. Všechno ten nejčistší křišťál, tvary rozličné a jako vysoustruhované. Až se dech nad tou krásou tajil. Třináctý kousek, to byl hodně malinkatý pohárek. Ten postavil Kašpar na lavici, ukápl do něj culifindy a udrobil kousek chleba.

Na druhý den to jeho dílo všichni okukovali, mrňavá sklínka zmizela a Kašpar zas nikomu nic nepovídal. Když majitel huti kupcům nabízel ty nové vzory, hned měl řadu objednávek a Kašpar kromě dostatku svojí práce také zaučoval nové foukače. Nakonec se stal huťmistrem.

Vybral si hodnou ženu. Když se mu blížila čtyřicítka, pronajal si mízavskou sklenou a zrcadlovou huť. K té patřilo i hospodářství a hutní práva. Takže směl prodávat chleba a čepovat pivo. Zaměstnal tak nejen rodinu, ale také lidem z okolí dal práci. Po zaplacení nájmu zbývalo ještě dost na spokojený život.

Ani na hutního skřítku nezapomínal. Právě když se mu narodil první chlapec, vzal ho ještě v peřince do huti. Položil ho na místo, kde poprvé uviděl malého mužička a tiše řekl: “Podívej se milý skřítku, na nového příštího skláře. Děkuji ti za tvou radu, jak mohu sám najít ten recept na štěstí !”

Případnému puntičkáři ráda prozradím, že začátkem 18. století byl majitelem pravětínské huti skutečně Petr Šťastný.